

Arrest

nr. 220 196 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND *loco* advocaat M. MERRIE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker zijn verklaarde problemen met Azem Sylja niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe op o.a. de vaststellingen dat: (i) verzoeker ondanks zijn problemen en ernstig gevaar voor zijn leven keer op keer vrijwillig terugkeerde naar Kosovo nadat hij het land herhaaldelijk tijdelijk verliet alsook het feit dat hij jarenlang wachtte, niettegenstaande de fysieke aanvallen op zijn gezin, alvorens Kosovo definitief te verlaten, (ii) niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde attesten van de politie, (iii) verzoeker naliet ook maar enige praktische veiligheidsmaatregel in te lassen in zijn dagelijks leven en in het leven van zijn gezinsleden, en (iv) hij nooit formeel klacht heeft ingediend bij Eulex tegen Azem Sylja.

Wat verzoekers problemen met E.E. betreft, die hem nog geld verschuldigd was na aankoop van vee, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat, gelet op voorgaande vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde inmenging van Azem Sylja. Uit niets blijkt dan ook, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker geen beroep kan doen op de in Kosovo beschikbare officiële mogelijkheden om ervoor te zorgen dat E.E. hun contract naleeft en zijn schulden terugbetaalt, temeer daar uit de door verzoeker neergelegde beslissing van de rechtbank blijkt dat de rechtbank reeds oordeelde dat E. zijn schulden aan verzoeker dient terug te betalen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat uit verzoekers toekomstige getuigenis voor het 'Kosovo Specialist Chambers & Specialist Prosecutor's Office Strafhof' in Den Haag geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de bestreden beslissing wordt op goede grond het volgende overwogen:

“Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u nooit formeel klacht indiende bij Eulex tegen Azem Sylja. Dat u niet durfde, mist, gelet op de vaststelling dat u wel de Kosovaarse politie, een procureur en een medewerker van het politie-inspectoraat op de hoogte had gebracht van uw problemen met Azem Sylja (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 3-4, 8) elke geloofwaardigheid. Dat u, die via verschillende kanalen een oplossing zocht voor uw problemen (u bracht immers de Kosovaarse politie, uw partij, een politie-inspectoraat, een procureur en twee advocaten op de hoogte), geen klacht indiende bij Eulex, terwijl Eulex in 2016 een strafzaak startte tegen Azem Sylja en hem vervolgens tot maart 2018 vasthield, ondermijnt uw geloofwaardigheid bijkomend. U stelde wel via mail de Eulex-ambassadeur en de ambassadeur van de Verenigde Staten van Amerika verzocht te hebben om elkaar te ontmoeten. U kreeg hier geen antwoord op maar enkele dagen later liet de ambassadeur in de pers weten dat getuigen tegen Azem Sylja gevaar liepen (CGVS II, p. 10). Wederom kan, gelet op uw verklaringen dat u reeds tal van andere functionarissen op de hoogte had gebracht van uw problemen met Azem Sylja, ook dit niet weerhouden worden als verklaring voor uw nalaten bij Eulex formeel klacht in te dienen tegen Azem Sylja. Uit niets blijkt immers dat u niet anoniem klacht kon indienen of gebruik zou kunnen maken van een getuigenbeschermingsprogramma – wat blijkbaar wel werd toegepast op een andere getuige aldus de door u ingediende informatie. U maakte trouwens geen enkel begin van bewijs over aangaande de door u verzonden mails naar de ambassadeurs (CGVS II, p. 10).”

Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat hij “weet van het verleden dat hij niet kan rekenen op bescherming door de politie or door Eulex” gaat dan ook niet op, in die zin dat hij geheel heeft nalaten formeel klacht in te dienen bij Eulex, dit terwijl Eulex, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, in 2016 een strafzaak tegen Azem Sylja startte en hem tot maart 2018 in de gevangenis vasthield. Het feit dat, zoals blijkt uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel, eind 2017 een Britse rechter ontslag nam uit zijn functie bij Eulex uit onvrede met de corruptiepraktijken die volgens hem zelfs tot in Eulex waren doorgedrongen, doet hier geen afbreuk aan. Het wijzigt niets aan en neemt niet weg dat verzoeker geheel heeft nagelaten om bij Eulex formeel en officieel klacht in te dienen tegen Azem Sylja, niettegenstaande zijn verklaarde vrees jegens hem en hun effectieve en daadkrachtige optreden tegen Azem Sylja.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten, en inzonderheid de attesten van de politie, wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die documenten zoals o.a. aangaande enkele vormelijke gebreken, vaststellingen waar verzoeker geen ander licht op werpt, en gelet ook op het feit dat corruptie in Kosovo welig tiert zoals verzoeker zelf aankaart, kan aan de door verzoeker aangebrachte attesten van de politie geen bewijswaarde worden gehecht. Overigens dient er nog op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij bijbrengt.

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals verzoeker in casu naar de corruptie in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen die haar relaas verder ondersteunt, met name een oproeping van de politie aan het adres van

verzoekende partij haar vader om te getuigen en nog een medisch attest over haar zoon waaruit blijkt dat de jongen begeleiding nodig heeft. Verzoekende partij wijst er op dat er veel letsels zijn vastgesteld, onder andere van haar zoon die door de ontvoering drie vingers is verloren en brandwonden heeft opgelopen. Verzoekende partij vervolgt dat zij en haar echtgenote coherente verklaringen hebben afgelegd over hun vrees voor vervolging vanwege A.S., de afpersing die zij heeft moeten ondergaan, en de ontvoering en aanvallen op haar kinderen. Verzoekende partij wijst er op dat Kosovo een veilig land is maar dat dit in haar geval niet zo is gelet op de feiten die zich hebben afgespeeld, de afpersing, de 4 incidenten en de onmogelijkheid van de autoriteiten om haar kinderen te beschermen. Verzoekende partij wijst op haar complex verhaal en stelt dat Kosovo in hun geval geen veilig land is. Waar het CGVS van oordeel is dat geen geloof kan gehecht worden aan haar relaas omdat zij verschillende keren naar het buitenland reisde, wijst verzoekende partij er op dat zij enkel heen en weer ging voor werk en haar familie niet mee was. Zij ging enkel vee ophalen en kwam dan terug. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk hulp heeft gevraagd maar dat de autoriteiten haar niet afdoende bescherming konden bieden en dat wat het attest van de politie betreft zij geen antwoord kan geven op de vraag van de twee handtekeningen. Verzoekende partij had inderdaad geen formele klacht ingediend bij Eulex maar diende wel klachten in bij de politie. Tot slot herhaalt verzoekende partij dat zij ook gevaar loopt omdat zij zal getuigen in Den Haag.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de loop van de procedure reeds documenten heeft ingediend. In de beschikking wordt hierover het volgende gesteld: *“Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten, en inzonderheid de attesten van de politie, wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die documenten zoals o.a. aangaande enkele vormelijke gebreken, vaststellingen waar verzoeker geen ander licht op werpt, en gelet ook op het feit dat corruptie in Kosovo welig tierd zoals verzoeker zelf aankaart, kan aan de door verzoeker aangebrachte attesten van de politie geen bewijswaarde worden gehecht. Overigens dient er nog op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij bijbrengt.*

Via een aanvullende nota heeft verzoekende partij een oproeping van de politie aan het adres van haar vader om te getuigen (met een vertaling), overgemaakt aan de Raad. De oproeping van de politie is een document dat zich eenvoudig laat opstellen en fabriceren door eender wie. Het feit dat het document geen enkele officiële stempel of iets dergelijks bevat waardoor het nog makkelijker zelf te fabriceren valt en de vaststelling dat er een stuk van het (officieel) document is afgescheurd, haalt dan ook de bewijskracht van het document onderuit. De bewijskracht van dit document is dan ook uiterst beperkt.

Verder heeft zij nog een medisch attest omtrent haar zoon, via dezelfde aanvullende nota overgemaakt aan de Raad, waaruit blijkt dat de jongen begeleiding nodig heeft. De Raad merkt op dat de oorzaak van de psychologische problemen van haar zoon louter gebaseerd is op de verklaringen van haar zoon zelf. Dergelijk attest geeft derhalve geen uitsluitel over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de psychologische problemen/het trauma werden opgelopen.

Verzoekende partij wijst er verder op dat er veel letsels zijn vastgesteld, onder andere van haar zoon die door de ontvoering drie vingers is verloren en brandwonden heeft opgelopen. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Dat uw kinderen fysieke letsels en psychische trauma’s hebben wordt evenmin betwist. Uit de documenten kan evenwel niet vastgesteld worden in welke omstandigheden de letsels werden opgelopen. Bovendien bevatten attesten van een geneesheer een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.”*

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet volstaat om de voorgehouden vervolgingsfeiten en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat haar vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoekende partij vervolgt dat zij en haar echtgenote coherente verklaringen hebben afgelegd over hun vrees voor vervolging vanwege A.S., de afpersing die zij heeft moeten ondergaan, en de ontvoering en aanvallen op haar kinderen.

In de beschikking wordt het volgende gesteld omtrent de redenen waarom haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd: *“In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker zijn verklaarde problemen met Azem Syla niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe op o.a. de vaststellingen dat: (i) verzoeker ondanks zijn problemen en ernstig gevaar voor zijn leven keer op keer vrijwillig terugkeerde naar Kosovo nadat hij het land herhaaldelijk tijdelijk verliet alsook het feit dat hij jarenlang wachtte, niettegenstaande de fysieke aanvallen op zijn gezin, alvorens Kosovo definitief te verlaten, (ii) niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde attesten van de politie, (iii) verzoeker naliet ook maar enige praktische veiligheidsmaatregel in te lassen in zijn dagelijks leven en in het leven van zijn gezinsleden, en (iv) hij nooit formeel klacht heeft ingediend bij Eulex tegen Azem Syla.*

Wat verzoekers problemen met E.E. betreft, die hem nog geld verschuldigd was na aankoop van vee, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat, gelet op voorgaande vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde inmenging van Azem Syla. Uit niets blijkt dan ook, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker geen beroep kan doen op de in Kosovo beschikbare officiële mogelijkheden om ervoor te zorgen dat E.E. hun contract naleeft en zijn schulden terugbetaalt, temeer daar uit de door verzoeker neergelegde beslissing van de rechtbank blijkt dat de rechtbank reeds oordeelde dat E. zijn schulden aan verzoeker dient terug te betalen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat uit verzoekers toekomstige getuigenis voor het ‘Kosovo Specialist Chambers & Specialist Prosecutor’s Office Strafhof’ in Den Haag geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid.(...)”.

Verzoekende partij wijst er op dat Kosovo een veilig land is maar dat dit in haar geval niet zo is gelet op de feiten die zich hebben afgespeeld, de afpersing, de 4 incidenten en de onmogelijkheid van de autoriteiten om haar kinderen te beschermen. Verzoekende partij wijst op haar complex verhaal en stelt dat Kosovo in hun geval geen veilig land is. De Raad wijst er op dat het in dit geval duidelijk is dat verzoekende partij afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haren hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

Waar het CGVS van oordeel is dat geen geloof kan gehecht worden aan haar relaas omdat zij verschillende keren naar het buitenland reisde, wijst verzoekende partij er op dat zij enkel heen en weer ging voor werk en haar familie niet mee was. Zij ging enkel vee ophalen en kwam dan terug. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld en sluit zich hierbij aan: *“Allereerst moet opgemerkt worden dat niettegenstaande uw beweringen dat u sinds 2009 wordt afgeperst en dat u sinds januari 2015 geconfronteerd wordt met geweld, u volgens uw paspoort meermaals Kosovo verliet in onder andere 2017/2018 waarop u vervolgens steeds vrijwillig terugkeerde naar Kosovo. Uw verklaringen louter naar Macedonië te gaan voor zaken volstaat niet als verklaring dat u keer op keer terugkeerde naar een land waar uw leven volgens u ernstig gevaar liep. Ook uw hoop op beterschap kan, gelet op de beweerde meerdere ernstige fysieke aanvallen op uw gezin gedurende drie jaar, niet weerhouden worden als verklaring waarom u zo lang wachtte om Kosovo definitief te verlaten (CGVS II, p. 13). Voorgaande vaststellingen plaatsen dan ook een ernstig voorbehoud bij uw ingeroepen vrees.”*

Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk hulp heeft gevraagd maar dat de autoriteiten haar niet afdoende bescherming konden bieden. Verzoekende partij had inderdaad geen formele klacht ingediend bij Eulex maar diende wel klachten in bij de politie. De Raad wijst omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In de bestreden beslissing wordt op goede grond het volgende overwogen:*

“Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u nooit formeel klacht indiende bij Eulex tegen Azem Sylja. Dat u niet durfde, mist, gelet op de vaststelling dat u wel de Kosovaarse politie, een procureur en een medewerker van het politie-inspectoraat op de hoogte had gebracht van uw problemen met Azem Sylja (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 3-4, 8) elke geloofwaardigheid. Dat u, die via verschillende kanalen een oplossing zocht voor uw problemen (u bracht immers de Kosovaarse politie, uw partij, een politie-inspectoraat, een procureur en twee advocaten op de hoogte), geen klacht indiende bij Eulex, terwijl Eulex in 2016 een strafzaak startte tegen Azem Sylja en hem vervolgens tot maart 2018 vasthield, ondermijnt uw geloofwaardigheid bijkomend. U stelde wel via mail de Eulex-ambassadeur en de ambassadeur van de Verenigde Staten van Amerika verzocht te hebben om elkaar te ontmoeten. U kreeg hier geen antwoord op maar enkele dagen later liet de ambassadeur in de pers weten dat getuigen tegen Azem Sylja gevaar liepen (CGVS II, p. 10). Wederom kan, gelet op uw verklaringen dat u reeds tal van andere functionarissen op de hoogte had gebracht van uw problemen met Azem Sylja, ook dit niet weerhouden worden als verklaring voor uw nalaten bij Eulex formeel klacht in te dienen tegen Azem Sylja. Uit niets blijkt immers dat u niet anoniem klacht kon indienen of gebruik zou kunnen maken van een getuigenbeschermingsprogramma – wat blijkbaar wel werd toegepast op een andere getuige aldus de door u ingediende informatie. U maakte trouwens geen enkel begin van bewijs over aangaande de door u verzonden mails naar de ambassadeurs (CGVS II, p. 10).”

Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat hij “weet van het verleden dat hij niet kan rekenen op bescherming door de politie or door Eulex” gaat dan ook niet op, in die zin dat hij geheel heeft nalaten formeel klacht in te dienen bij Eulex, dit terwijl Eulex, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, in 2016 een strafzaak tegen Azem Sylja startte en hem tot maart 2018 in de gevangenis vasthield. Het feit dat, zoals blijkt uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel, eind 2017 een Britse rechter ontslag nam uit zijn functie bij Eulex uit onvrede met de corruptiepraktijken die volgens hem zelfs tot in Eulex waren doorgedrongen, doet hier geen afbreuk aan. Het wijzigt niets aan en neemt niet weg dat verzoeker geheel heeft nagelaten om bij Eulex formeel en officieel klacht in te dienen tegen Azem Sylja, niettegenstaande zijn verklaarde vrees jegens hem en hun effectieve en daadkrachtige optreden tegen Azem Sylja.”

Tot slot herhaalt verzoekende partij dat zij ook gevaar loopt omdat zij zal getuigen in Den Haag. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld: *“Tot slot kan uit uw toekomstige getuigenis voor het ‘Kosovo Specialist Chambers & Specialist Prosecutor’s Office Strafhof’ in Den Haag geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. U vreest de dood indien u onder het huidige Kosovaarse regime getuigenissen aflegt. U verklaarde evenwel dat de getuigenissen voor het Strafhof anoniem zullen gebeuren en dat daarbij gebruik zal gemaakt worden van stemvervorming (CGVS II, p. 11). Gevraagd hoe men in Kosovo dan zou weten dat u verklaringen heeft afgelegd, kwam u niet verder dan te stellen dat de getuigenis niet uw grootste probleem is (CGVS II, p. 12). Aldus heeft u ook hier geen risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk gemaakt.*

(...)

Uw contacten met “Kosovo Specialist Chambers & Specialist Prosecutor’s Office” zoals aangetoond door de screenshots en de berichten op uw gsm getoond tijdens uw derde persoonlijk onderhoud geven louter aan dat u met het Strafhof wil spreken en vice versa, maar laten geenszins toe te besluiten dat u als getuige zal opgeroepen worden in een zaak gevoerd voor het Strafhof. Bovendien doen deze aangetoonde contacten geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen in verband met het afleggen van anonieme getuigenissen met stemvervorming.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de opmerking dat wat het attest van de politie betreft zij geen antwoord kan geven op de vraag van de twee handtekeningen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 februari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, haar algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS